

fra paa en billigere Maade end her. Vi have jo flere Straffe, som ere vanærende. Jeg skal villig indrømme, at, dersom denne Straf skulde udføres paa den Maade, at Folk skulle stilles op paa offentlig Gade, vilde det være slem; men jeg ser ikke, at det i Grunden kan lade sig gjøre; thi det er forbudt i Loven. Forøvrigt have vi jo en Straf af lignende Art, og efter min Mening endnu værre, nemlig Vindestrafpen, der kan anvendes i Krigstid. Den kan kaldes en vanærende Straf. Jeg har ikke selv set, hvorledes den udføres, men jeg har hørt det. En Pæl bliver rammet ned i Jorden, og saa bindes Manden fast til den, og han staar til offentlig Skue. Det er en meget slem Straf, dels fordi den kan bruges meget vilkaarlig, men ogsaa fordi Manden skal staa op der. Er Pælen rammet godt fast, bliver han staaende, men jeg har hørt det Tilfælde, hvor en Mand var bunden til en Pæl, som ikke kunde holde fast. Det er mig berettet, at det er foregaaet i Aalborg i 1864, at en Mand var bunden til en Pæl ved offentlig Vej, og at han rokkede Pælen op og kom saa spabserende ind i Aalborg By og meldte sig hos sine Foresatte. Nu kunde Manden ikke pisse ordentligt paa Døren, saa pittede han med Panden paa Døren, han stod jo med Hænderne bundne til Pælen. Der blev raabt: Kom ind, men han kunde jo ikke lukke op og pittede endnu engang paa Døren. Endelig blev der lukket op, og han sagde: Jeg melder mig, og dermed var den Historie forbi. Der er nu vel noget Komisk derved, men det er ikke Meningen. Meningen med Vindestrafpen maa være, at, naar Vedkommende bindes, skal han bindes fast, og saa betragter jeg det som en meget slem Straf. Forresten vil jeg sige til Mindretallet, at jeg i Virkeligheden ikke ser, hvilken Forskjel der er mellem Flertallet og Mindretallet her ved 3die Behandling. Mindretallet er jo gaaet ind paa Bøiestrafpen i Principet, den reelle Forskjel er borte. Det er uhyggeligt her at se Demokratiet i et saa vigtigt Spørgsmaal som dette være uenigt. Hvorledes skulle Bælgerne kunne se, hvorfor man er uenig paa dette Punkt? Det ville de ikke forstaa. Man kan faae dem til at indse, at det vilde være rart at være fri for nogle af de Bestemmelser, der ere i Lovforslaget. Jeg vil ogsaa gjerne være fri for nogle; men at faae Bælgerne til at indse, at dette her er værre end det, vi blive af med, det vil koste Umage. Sa, der er jo nogle af de Herrer, der have sagt, at dette her er værre end det, vi have. Dertil skal jeg sige: Smag og Behag er saa forskjellig. Naar man siger til en Mand: Vil Du helst gaa til Kroen eller i Kirke, er det meget muligt, at han siger: Helst til Kroen, skjøndt det er mest pødeliggende for ham. Men at det skulde være muligt, at man faar Folk til at tro, at dette virkelig skal være noget saa strengt, som det gives Udseende af, har jeg ondt ved at indse. Jeg skal

slutte med at sige: Jeg stemmer for Lovforslaget men mod den Udbring, som Flertallet har opstillet under Nr. 6 til § 18, og jeg stemmer imod alle Mindretallets Udbringinger af den Grund, at jeg ikke ser Forskjellen mellem Mindretallets Forslag nu ved tredie Behandling, og saa Flertallets. Der er kun den Forskjel med Hensyn til det, som de kalde Hovedpunktet: Bøiestrafpen, at de Herrer af Mindretallet kun ville gaa ind paa den i Krigstid. Og saa er der Sikringen; men det er et Punkt, som ikke kan holdes, et Punkt, som i Flertallets Udbring, efter min Mening, har faaet en forbedring, som vi kunne stemme for; men jeg vil indrømme, at det burde have heddet, at de Vedkommende kun skulde have Trettesættelse for denne Forseelse. Jeg kan ikke godkjende Motiveringen af dette Spørgsmaal fra Mindretallets Side. Det er ikke saa farligt en Ting for Soldaten at lære at forstaa at hilse paa sine Overmænd; det er ikke saa vanskeligt, som man tror. Jeg har ogsaa været Soldat og set, at det ikke er saa svært, som man nu vil fremstille. Men det er en urimelig Ting, at en Mand skal kunne idømmes 15 Dages Wand og Brød for denne Forseelse. Der burde Mindretallet have rettet sine Bestræbelser paa at faae en streng Straf afløst. Dernæst søger Mindretallet at faae Befolkningen til at tro, det var heldigt at faae lavet en Straffelov, hvor de Undergivne til visse Lider have faaet Lov til at behandle deres Overordnede med Ringagt. — Hermed skal jeg slutte.

Sorup: Den høitærede Marineminister gav os igaar en Fortlaring af de Udtalelser, som kom fra den høitærede Minister forleden Aften, en Fortlaring, som jeg tror interesserer os Alle i høi Grad. Jeg forstod det saaledes, at den høitærede Marineminister derved vilde forklare, at der ikke er nogen saadan Forskjel mellem de to militære Ministerier, som det er blevet antydnet her i Thinget. Gaar jeg ud fra, at der altsaa er fuldkommen Samdrægtighed i Opfattelsen mellem de to nævnte Ministre, at de ere som to Hjærtter, men kun eet Slag, tør jeg maasse gaa endnu et Skridt videre og drage den Slutning, at, naar den Tid kommer, som kommer engang for os Alle, at vi maa forlade det Timelige, man saa vil se de to høitærede militære Ministre forlade Pladsen samtidig, Arm i Arm, med samme Samdrægtighed, hvormed vi nu se dem arbejde paa den Plads, de for Dieblisset indtage. Maa jeg med det Samme tillade mig at gjøre en lille Røttelse til den høitærede Marineministers Opfattelse af, hvad der paa et andet Punkt er udtalt her. Den høitærede Marineminister troede, at det var blevet antydnet fra en Side her, at det egentlig skulde have været Krigsministeren, som ifjor levede Fellesudvalget — jeg vil ikke sige paa Aroeie, men ud af det regelmæssige Spor.